

עין משפט
גר מצוה

ינו חננאל

שנים

(וְחֹמֶרֶם דְּמוֹמֶחֱתָן) וְהָיָה
 אֲחִי עֶפְרַיִם דְּרִיבֵּי אֶת־הָאֵל
 כִּי אֲחֻלִּי (אֲרִיזָן) לֹא
 הָיָה, מִיָּמֵי אֲדָמָה
 לֹא הִתְחַסְּרָה (רִשְׁפִּינָן) דְּבִלְכִּי
 שֶׁ פֶּת מְצֻרָתָן אֲחֻלִּי
 וְאִם־יִשְׁלַעְנִי וְיִשְׁלַעְנִי
 עֵינִן תּוֹחֶתָן, וְכִּי פֶּת פֶּת
 דְּרִבֵּי אֲחֻלִּי גִּזְלוּ פֶּת־רִשְׁפִּי
 דְּהִלְכֵּךְ דְּרִבֵּי מִלְּחָמָה
 עֵינִן שְׂחִיָּה מִי אֹמֵר דְּרִבֵּי
 לְהִחְיֵיהּ וְיִגְדֵּל כִּי לֹא
 מִלְּחָמָה מִחוּת מִזְלָה לִּנְחֵמִי,
 לְעֵינִן וְיִרְיֵי עֵינִן מִלְּחָמָה
 עֵינִן בְּרַחַת הֵייוּ לֹא אֲחֻלִּי
 כִּי שְׂפִירִשְׁתָּהּ וְיִקְרֹא עֵינִן
 עֲשִׂיבִתָּהּ (קִדְקוֹד) מִלְּחָמָה
 פֶּת־רִשְׁפִּי וְאִם־יִשְׁלַעְנִי
 גִּזְלוּ מִי, וְאֲחֻלִּי לְמִתָּן דְּאִמֵּר
 בְּכִלְיָהּ, יִשְׁלַעְנִי וְיִשְׁלַעְנִי (כִּי)
 מִיָּמֵי־

[illegible]

תרימיה. ומתכן כי
שלמה ורבינו יעקב ראה
השלים סעודה שלשים של
ש"ט ערב י"ט [ט"ז] [פסקים פס
נפיש] כזיה מכותבת נמ
מכותבת. י"ל דגרוגרת
שיעורי ליכא יחזי דעתא.
פירכא אחרימי. אי נמי
וגם נריך למעט [חללה] כ
עליו עד ביות רבי יהודה
מדרבנן בעלמא) כדלמ
מבין לאזוי וזלמא מברכין
נ"ל ראהו מדאמרינן לעיל

(א) עיין צפסחים ק"ח ח' ע"א

עמ:

[illegible]

ויומא שאור בזית וחמץ בגרורות^ה
 ד'פישא דממשע'ר ש' פרח הולניע
 (שפת ג'ג' ג'ג' ז'כר כ'וס חמס)
 לבית תמא דפרץ' אי לענין חמץ בגרורות בעינן ולא כגי בזית וכי
 ואילו גרורות הוא ב'יר טובא מבזי'ה דממשע'ר בעירויין דפרק'
 מבזי'ה אוקינן אשיעורא דיוס הכפורים מבחן קש' דקאלור מבזי'ה
 דהא מפקח' ליה אי חמץ ככותוב' או כיציל' או לא אמאי מסמך
 חמץ מסדרי נוקמ' אכגורות ויש לומר דלא מסמכר' לר' לו
 קמא דסוכ' (ד' ה:) ודעירויין (ד' ז:) איך חמץ וטערה ור'
 דמקנ' בגרורות הולנאט שבת ולא מסמכר' לר' לנאוקמ' ר'
 תלל'הו דא' עיינא להכי מוקמי' לר' בזכות' דנפקא לן מדב' דהא
 מ'מיר' דאחלי' ומיני' נמי המבזי' חמץ בזכות' ואחלי' נמי דבעי
 חמץ תרווי'הו דלא אסרן המבזי' חמץ לתבשין ג'ז' יוס חמץ
 ב'ינויות ולא בגסא של' יהא מופלג יומ' מדאי משאור ואף על
 איין לחוש דהא בעשדש' נמי לא כחז' בהט' קר' אכל בגב'
 כד'פישא' ועוד כבזי'ה מוקמינן ספיר כיון דלייני קיעור' או אכל'
 ל' אחיל' לא קאמר דבהכל' תבש' מפני ד'יעור' קיעור' לא
 כדבזכות' פרי' קבר דהי' גמיר' לא חז' בזית' ודמח' לא מיקש'
 ד'פישא' פרי' דטעמא דבית אמרי' לא חז' בהכל' דמח' האס'
 ש'ז'ן ג'ז' ב'ז'ה ש'מאי' אומרי' שאור בזית וכי' ומ'מיר'הו
 חמץ

[illegible]

מירדי וכן יש להגיה כאן. ועי' ש"י. (3) עיין בתו"י בצרכות ובתו' שלפנינו שם מבוארים הדברים יותר. ועי'

היינו דאמרי אינשי
בא דקשייתא וסריח
עמא משום דהו ליה
כח מיתבי אמר רבי
אצל רבי אלעזר בן
גמליאל עובדין ואכלנן
בה אכילת עראי אין
אכלנן כאכילת
ע"א אכלנן אכילת
עראי בהדיהו חזי
לפיכך אם השלים
י סלקא דעתך פרי
מאי מיני תרגימא
באתרא דלא שביחי
ותבת הגסה שאמרי
"בית שמאי אומרים
תבת" והיוני בה מ"ט
חזון ולא בעי שאור
ז שאין חמוצו קשה
חמוצו קשה לא כל
לימדה דל ששור

היה שאור בכית וחמץ בככותבת ואי"ס"ד כותבת הגסה
מכדי ב"ש אשיעורא דנפיש מכית קא מהדרי ליתני
די ניהו ניהו כביעה אלא לאו שמע מינה כותבת
דילמא לעולם אימא לך כותבת הגסה שאמרו יתירה
יציא וכו' כי הדרי ניהו (ג) וחדא מינייהו נקט אלא
יחד (ד) עד כות דברי ר' מאיר רבי יהודה אומר עד כביעה
אין סבר ו'אכלת זו אכילה ושבעת זו שתיה ואכילה
ו'אכלת ושבעת אכילה שיש בה שביעה ואי זה זה
הגסה שאמרו יתירה מכביעה השתא כביעה שבועי
יתבא אלא לאו שמע מינה כותבת הגסה שאמרו
משבעא ככותבת מיתבא דעתיה תניא רבי אומר
כל

בבת סתמה הוא בצייל או מעט פחות מכצייל דמשתמע בשעתא
 ג' (דף פ"ב:) כמו שארשם במזמן וסמא ז' לומר כיון דלפיקמה
 דחמץ ככותבת לאו היינו ככותבת הגסה דיוס הכפורים ואפילו
 חק ליה פשיטא דהוי בצייל דמדיד צית סמא' אשעיורא דנפיש
 אקמה אכגורתא מעוס דצייל דהו דרש' דר' חק דלמר צפרק
 הפסוק הלא לעשורין ואמר ודרש' אקמה דקרא להוצאת שבת
 תאנה להוצאה ולאפילה אלא הכל להוצאה כיון דאפילה והוצאה
 דקרא להיוו דשם תמריס ככותבת הגסה ציוס הכפורים להיוו
 מיימר בשמון דקרא לאו ככותבת הגסה מלך מקוס שפיר גמרין
 יס בגסה משעריין דבהי מיתבא דעמיה וגי' שפיר ככותבת
 י' דפריך וקמה אציילא חק על ג' דלא כחז בזהוהא דקרא צוה
 אגרת לאו מוקמיין דלא מוקמיין תאנה דקרא באפילה והוצאה
 הלאכל באו דאח אסא כבגוריה ליתר חל טעמא כולי האי מיימ
 יין הלכה למשה מסיני מלך סבר הכי גמרי' שאור בזית וחמץ
 ליה להיתא ולא בצייל ויש לומר דבפרק קמח' דצייל' (דף י"א:) מוכיח
 דייסא דתינא ולא יראה חק חמץ ולא יראה חק שאור ולי הוא הוצאה
 ז"מ דמכח מראי חק דרש' ליתכור כמחלל שאור ולי חק' עמד:

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) סוכה מ. ע"ש, (ב) ביצה ב.
 עדיית פ"ד מ"א, (ג) ביצה ז.
 (ד) [יבמות מנח: וש"נ]
 (ה) פסחים מט: גרסות מה,
 [גרסות מט: פסחים מט:]
 (ו) [שיעור לעמוד א,] (ח) [ע"י חס'
 סוכה מ. ד"ה ה"א כביצה ומנ'
 חולין קז. ד"ה מה מלי לאו]
 (ט) [שבת קמ:]

יה אור השלם

1. וְאָבִלָת וְשִׁבְעָת וּבְרָכָת אֵת
 " אֱלֹהֵיךְ עַל הָאָרֶץ הַטְּבָה
 אֲשֶׁר נָתַן לָךְ: דְּבָרִים ח' י

גליון הש"ס

גמ' הא סתמא כביצה. מדברי
תוס' ד"ה לומר מזוהר דהיה
להם הגירסא הא סתמא פחות
מכזית: תוס' ד"ה הא כביצה.
אלא לאובלי תרומה בשעת
אכילת תרומה. עין טורי אבן
חגיגה כד ע"כ ד"ה ל"ה:

גנהות הב"ח

(א) גמ' ואי נמי כי הדדי מינהו
חדא מינייהו נקט כצ"ל:

מוסף רש"י

שעורו של זה לא שעורו
של זה, לטעם לא יליף אלא
מחקר, משום דהקו אלא
הוא יחידה די גלגל מן הדין
ליות נכדו וזאור מן
בטנתו, כדון כתיב
לשעורו שעורו וזעורו
לדור, ולכן נקרא זעור
הו' זעור דעתא, או מן
הטעם משום (ב' צ"ח)
דן במה מוזנין, טעם
ואין בזה דמן חייב לזמן
שלא נשאל לזמן (פסחים מ)
מה יאכל ומה ירחיב עמם
בזמן, וזעור חזק הלא יד
חזקת, או ימנע לו טעם לבד
(ברכות מה), ואכלת ושבעת.
מלא דין וזעור לן ברכת חנוון
בכרת (פסחים מ).

מוסף תוספות

[illegible]

ום' ישנים (המשך)

פחות מכות לרי מואר, ואי
מן שלש שאלנו [שם מת, א] יחל
עון בן טוט לגרמיה לעד לעולם
אלנו הרבה, והיה מזי מפיק כיון
א דרענן ואיכא פרמי דרענן, ואין
ימירי שאלל הקטן הרבה והבדול
[והיה] יעקב הקטן והבדול
אלל פחות מכות ומכבילה דבר
ומ ויכר עליו מחילה וסוף ופרך
בדברות [לח, ב], משמע מיהא
כי שרן מדרדיקן עממן עד עתה